

Lekcja 11

16 marca

TEŃSKNOTA ZA BOGIEM NA SYJONIE

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: Ps 84,2.

W tym tygodniu skupimy uwagę na pojęciu „Syjonu” wyrażonym w *Księdze Psalmów* (zob. Ps 46; 84; 87; 122; 125). Psalmi są pełne nadziei i oczekiwania, iż sprawiedliwi przybędą do Bożej świątyni i zamieszkają w niej bezpiecznie jako bezpiecznym i spokojnym miejscu ucieczki.

Koncepcja „Syjonu” w *Piśmie Świętym* jest połączeniem geografii, polityki i teologii. Musimy rozważyć te różne aspekty, aby zrozumieć duchowe znaczenie Syjonu dla ludu Bożego w przeszłości i dla nas, skoro pilnie potrzebujemy nadziei płynącej z Syjonu.

Część II: Komentarz

Geografia Syjonu

Położenie góry Syjon w Jerozolimie względem góry Moria ma istotne teologiczne znaczenie. Dawid zdobył górę Syjon (2 Krl 5,6-7; 1 Krn 11,5-7), zajmującą stosunkowo niewielką część wzgórza zwanego Miastem Dawida. Około sześćset metrów na północ od góry Syjon znajduje się szczyt Moria, gdzie Abraham miał ofiarować Izaaka (Rdz 22,1-12). Tam także anioł Pana stanął na klepisku Jebuzejczyka Arawny i zatrzymał się, by nie wyniszczyć Izraelitów wskutek grzechu Dawida, który samowolnie zarządził militarny spis (2 Sm 24,16) wbrew woli Boga. Dawid nabył to klepisko z przylegającym do niego gruntem i zbudował tam ołtarz dla Pana, gdzie dla przebłagania za swoją zuchwałość złożył ofiary całopalne i ofiary pokoju dla Pana (2 Sm 24,25; por. 1 Krn 21,15-30).

Na tym miejscu powstała następnie świątynia w czasach Salomona (2 Krn 3,1). Jerozolima rozrosła się na północ i wchłonęła świętą górę, a z czasem górę świątynną zaczęto nazywać Syjonem. Jak widzimy w psalmach, Syjon często oznacza Jerozolimę jako całość (Ps 48,2-4; 69,36; 74,2; 82,2-5; 125,1-2).

Syjon, święta góra

Długo przed tym, jak Salomon zbudował świątynię Bożą, Pan zstąpił na górę Synaj i rozkazał Izraelitom zbudować dla Niego przybytek, aby mógł zamieszkać pośród nich (Wj 25,8-9). Kiedy przybytek został skonstruowany, obecność Boga zstąpiła w obłoku i spoczęła na Namiocie Zgromadzenia (Wj 40,34-35), czyniąc go ośrodkiem objawienia się Boga i nabożeństwa Izraela. W ten sposób Bóg przeniósł fizyczną manifestację swojej obecności z góry Synaj w środek izraelskiego obozu. Objawienie Boga na Synaju było kontynuowane nad Namiotem Zgromadzenia podczas pobytu Izraelitów na pustyni.

Przybytek przedłużał, intensyfikował i uzupełniał dzieło Boga dokonane na górze Synaj. Przybytek jako mieszkanie Boga ma zasadnicze znaczenie dla późniejszego zrozumienia roli „świętej góry”. Bóg początkowo mieszkał w przybytku, a kiedy Jego świątynia została zbudowana za czasów Salomona na górze Moria, Bóg przeniósł tam swoją obecność. Kiedy podczas poświęcenia świątyni Salomon modlił się, prosząc Boga o błogosławieństwo dla niej, Pan wyraził swoje uznanie, zsyłając ogień z nieba (2 Krn 7,1-3). Tak więc góra Moria w czasach izraelskich królów była nazywana „świętą górą”, gdyż Bóg mieszkał tam pośród swojego ludu.

Wiemy, że obecność Jahwe nie może zostać ograniczona do jakiegś pojedynczej góry. Także w czasach starotestamentowych Bóg nie był ograniczony żadnym miejscem i żadne miejsce nie jest święte samo w sobie. Choć Bóg często jest kojarzony z Synajem i Syjonem, objawia się także w związku z innymi górami. On ukazuje swoją obecność tam, gdzie zechce. Nawet Syjon nie ma żadnych szczególnych wyróżników jako ziemskie mieszkanie Pana. Syjon jest po prostu podnóżkiem majestatu, którego nawet Niebo nie jest w stanie pomieścić (1 Krl 8,27; 2 Krn 6,18).

Eschatologiczna perspektywa Syjonu

Jak Syjon jest przedstawiony w *Piśmie Świętym*? Góra Syjon będąca symbolem ludu Bożego (Iz 29,8) jest także miejscem, gdzie Jahwe walczy przeciwko wrogim narodom (Iz 31,4), które wydają wojnę Izraelowi. Reszta Izraela wyruszy z Syjonu i zostanie zachowana (2 Krl 19,31), a następnie wróci na Syjon (Iz 51,11). Zbawienie jest na Syjonie (Iz 37,32; Jl 3,5). Góra ta łączy się także z kosmicznymi znakami (Iz 24,23). Ostatecznie Pan będzie panował nad swoim ludem na górze Syjon (Mi 4,7) na odnowionej Ziemi.

Jl 3,6-22 mówi o zgromadzeniu narodów w Dolinie Jehoszafata [Jozafata], gdzie Bóg będzie walczył z nimi na sądzie i zadba o wyzwolenie Jego ludu. Dolina Jehoszafata jest symboliczną nazwą nadaną miejscu sądu ostatecznego. Z geograficznego punktu widzenia był to głęboki wąwóz, który oddzielał Jerozolimę od Góry Oliwnej. Dnem tego wąwozu płynął potok Cedron. Ze względu na jej położenie Dolina Jehoszafata odgrywała znaczącą rolę w religijnej tradycji i rytuałach Izraela (1 Krl 1,9.33), religijnych reformach króla Asy (1 Krl 15,13;

2 Krn 15,16), panowaniu Jehoszafata (2 Krl 23,4.6.12) i Hiskiasza (2 Krn 29,16; 2 Krn 30,14) oraz mającym nastąpić oczyszczeniu Jerozolimy (Jr 31,40). Tam Salomon został namaszczonej jako przyszły król. Tak więc istnieje ścisłe powiązanie między „świętą górą” czyli Syjonem, a sądem i koronacją króla.

W kulminacyjnym momencie konfrontacji między Panem i narodami „Pan zagrzmi z Syjonu i wyda swój donośny głos z Jeruzalemu” (Jl 3,21), a lud Boży pozna, że „Ja, Pan, jestem waszym Bogiem, który mieszkam na Syjonie, świętej mojej górze” (Jl 3,22).

Sprawiedliwi (Ps 15,2-5) są przedstawieni jako mieszkający na świętej górze Bożej (Ps 15,1), z której Bóg odpowiada na modlitwy (Ps 3,5). W przeciwieństwie do tego ci, którzy porzucają Jahwe, zapominają o Jego świętej górze (Iz 65,11). Pan postanowił uczynić ziemski Syjon ośrodkiem swojego działania nie dlatego, że Syjon sam w sobie był czymś wyjątkowym czy cennym, ale dlatego, że to Bóg tak postanowił.

Najważniejsze Psalm o Syjonie

Ps 2. Psalm ten jest nazywany królewską albo mesjańską pieśnią wywyższającą Pomazańca Jahwe. Porusza trzy tematy: historyczny, mesjanistyczny i kultyczny czyli związany z oddawaniem czci Bogu. Psalm składa się z czterech zwrotek. W drugiej zwrotce (Ps 2,4-6) Bóg okazuje swoje niezadowolenie z powodu beczelności narodów (Ps 2,1-3). Zwrotka ta kończy się wskazaniem, że Bóg ustanowił Króla na Syjonie, swojej świętej górze (Ps 2,6).

Ta pieśń uczy, że Jahwe panuje na Syjonie wraz ze swoim Pomazańcem. Po raz kolejny potwierdza pogląd, iż góra jest święta dzięki obecności Boga Niebios na niej.

Tak więc Syjon, święta góra, uświęcony teofaniczną obecnością Jahwe w Jego świątyni, jest siedzibą ziemskiego panowania Boga, rezydencją namaszczonego Króla Izraela i stolicą świata, z którą wszystkie narody i królowie są związani albo więzami miłości, albo żelazem. (Por. Iz 2,2-4; Mi 4,1-4, gdzie góra domu Jahwe jest ucieczką i źródłem nauki dla wszystkich narodów, ośrodkiem władzy i powszechnego pokoju).

Ps 2,6-7 że Pan traktuje jak swoją własność zarówno Pomazańca, jak i władzę nad górą. Pomazaniec i góra mają centralne znaczenie dla teologii królestwa Bożego w *Księdze Psalmów*. W wyborze króla jako Bożego Pomazańca (Ps 2,2), Bożego Króla (Ps 2,6) i Bożego Syna (Ps 2,7), ustanowionego na „świętej górze”, widzimy, że wybór ten jest zdeterminowany postanowieniem Boga a nie działaniami ludzi, którzy nie mają na ten wybór żadnego wpływu. „Póki Pan pozostawał w miejscu najświętszym świątyni, góra była »święta«, gdyż obłok Bożej chwały znajdował się w świątyni” (Hans LaRondelle, *Deliverance in the Psalms*, Bradenton 2006, s. 55).

Ps 48,2-4. Ten psalm rozwija mesjanistyczną koncepcję Syjonu zarówno jako mieszkania Boga, jak i stolicy Jego królestwa. Psalmista mówi o trosce Jahwe o Jerozolimę i wyzwoleniu Jego ludu z rąk wroga. Centralnym tematem pieśni jest chwała wielkości Boga symbolizowanej przez Syjon, „jego górę świętą” (Ps 48,2).

W wersach 2-4 psalmista używa różnych wyrażeń odnoszących się do miejsca objawiania się Boga, takich jak „miasto Boga naszego”, „Góra Syjon”, „na krańcach północnych” i „miasto Króla Wielkiego”. Psalmista nawiązuje także do Syjonu jako „góry świętej” Boga, co można rozumieć jako „górze poświęconą” Bogu (zob. Ps 2,6; 87,2; 121,1; Za 8,3).

Ps 99. W psalmie tym ponownie widzimy powiązanie między górą Syjon a doświadczeniami Izraelitów na pustyni i górą Synaj. Psalm składa się z trzech zwrotek, z których każda kończy się zdaniem: „On jest święty!” (Ps 99,3.5.9). Po wywyższeniu Jahwe jako Króla (Ps 99,1), który mieszka na Syjonie (Ps 99,2), i ogłoszeniu Go jako „wielkiego”, „straszego” i „świętego” (Ps 99,3), oraz „sprawiedliwego” (Ps 99,4), psalmista wzywa czytelników, by oddawali cześć Bogu (Ps 99,5).

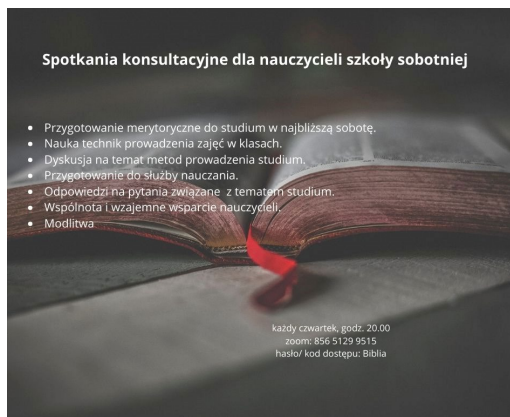
Ps 99,6-8 omawia doświadczenia Mojżesza, Aarona i Samuela. Słup obłoku niewątpliwie przypomina doświadczenie na pustyni, co bezpośrednio nawiązuje do Mojżesza i Aarona, z którym Bóg rozmawiał. Samuel także słyszał głos Jahwe w świątyni w Sylo (1 Sm 3,1-14).

Psalm kończy się wezwaniem do wywyższania Pana i oddawania Mu czci „na świętej górze jego” (Ps 99,9), ze względu na przebaczenie, jakie Bóg okazał wierzącym (w. 8). Jak widzimy na podstawie naszego studium, świętość góry Synaj przypisana jej jako miejscu przebywania Boga, została przeniesiona na Syjon po tym, jak wybudowano tam świątynię.

Część III: Zastosowanie

Nasz Bóg Stwórca jest Największym Nauczycielem. Posługuje się On miejscami i obiektami materialnymi, by wyrażać duchowe pojęcia, jak w przypadku dosłownej góry Syjon i otaczających ją wzgórz. Przez tę lekcję poglądową Izraelici mogli lepiej zrozumieć Boży plan odkupienia.

Syjon jest symbolem obecności Boga, miejsca, w którym Pan wstawia się za swoim ludem i chroni go. Jak starożytni Izraelici, powinniśmy zachowywać w naszych sercach pragnienie przebywania w obecności Wszechmocnego. Wspólnota sobotnia jest niewątpliwie niezbędna. Jednak także w dni powszednie powinniśmy przebywać w obecności Boga w Jego niebiańskiej świątyni. „Wejdźmy na nią ze szczerym sercem, w pełni wiary” (Hbr 10,22).

Spotkania konsultacyjne dla nauczycieli szkoły sobotniej

- Przygotowanie merytoryczne do studium w najbliższą sobotę.
- Nauka technik prowadzenia zajęć w klasach.
- Dyskusja na temat metod prowadzenia studium.
- Przygotowanie do służby nauczania.
- Odpowiedzi na pytania związane z tematem studium.
- Wspólnota i wzajemne wsparcie nauczycieli.
- Modlitwa

każdy czwartek, godz. 20.00
zadania: ISS 5129 9515
hasło/ kod dostępu: Biblia